Сборник съдебна практика

РЕШЕНИЕ НА СЪДА (голям състав)

13 ноември 2018 година*

„Преюдициално запитване — Интелектуална собственост — Хармонизиране на някои аспекти на авторското право и сродните му права в информационното общество — Директива 2001/29/ЕО — Приложно поле — Член 2 — Права на възпроизвеждане — Понятие за произведение — Вкус на хранителен продукт“

По дело C-310/17

с предмет преюдициално запитване, отправено на основание член 267 ДФЕС от Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden (Апелативен съд, Арнем-Льовардeн, Нидерландия) с акт от 23 май 2017 г., постъпил в Съда на 29 май 2017 г., в рамките на производство по дело

Levola Hengelo BV

срещу

Smilde Foods BV,

СЪДЪТ (голям състав), състоящ се от:

състоящ се от: K. Lenaerts, председател, R. Silva de Lapuerta, заместник-председател, J.-C. Bonichot, Ал. Арабаджиев, M. Vilaras (докладчик), E. Regan, T. von Danwitz и C. Toader, председатели на състави, A. Rosas, E. Juhász, M. Ilešič, M. Safjan, C. G. Fernlund, C. Vajda и S. Rodin, съдии,

генерален адвокат: M. Wathelet,

секретар: M. Ferreira, главен администратор,

предвид изложеното в писмената фаза на производството и в съдебното заседание от 4 юни 2018 г.,

като има предвид становищата, представени:

– за Levola Hengelo BV, от S. Klos, A. Ringnalda и J. A. K. van den Berg, advocaten,

– за Smilde Foods BV, от T. Cohen Jehoram и S. T. M. Terpstra, advocaten,

– за нидерландското правителство, от C. S. Schillemans, в качеството на представител,

– за френското правителство, от D. Segoin и D. Colas, в качеството на представители,

* Език на производството: нидерландски.

– за италианското правителство, от G. Palmieri, в качеството на представител, подпомагана от P. Gentili, avvocato dello Stato,

– за правителството на Обединеното кралство, от G. Brown и Z. Lavery, в качеството на представители, подпомагани от N. Saunders, barrister,

– за Европейската комисия, от J. Samnadda и F. Wilman, в качеството на представители,

след като изслуша заключението на генералния адвокат, представено в съдебното заседание от 25 юли 2018 г.,

постанови настоящото

Решение

1 Преюдициалното запитване се отнася до тълкуването на понятието „произведение“ по смисъла на Директива 2001/29/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 22 май 2001 година относно хармонизирането на някои аспекти на авторското право и сродните му права в информационното общество (ОВ L 167, 2001 г., стр. 10; Специално издание на български език, 2007 г., глава 17, том 1, стр. 230 и поправка в ОВ L 168, 25.6.2016 г., стр. 19).

2 Запитването е отправено в рамките на спор между Levola Hengelo BV (наричано по-нататък „Levola“) и Smilde Foods BV (наричано по-нататък „Smilde“) във връзка с твърдения, че Smilde е нарушило правата на интелектуална собственост на Levola върху вкуса на хранителен продукт.

Правна уредба

Международното право

3 Член 1 от Бернската конвенция за закрила на литературните и художествените произведения (Парижки акт от 24 юли 1971 г.) в редакцията ѝ след изменението от 28 септември 1979 г. (наричана по-нататък „Бернската конвенция“) гласи следното:

„Страните, в които се прилага тази Конвенция, образуват Съюз за закрила на правата на авторите върху техните литературни и художествени произведения“.

4 Съгласно член 2, параграфи 1 и 2 от Бернската конвенция:

„1) Понятието „литературни и художествени произведения“ включва всеки продукт от литературната, научната и художествената област, независимо от начина и формата на изразяването му, като книги, брошури и други писмени произведения; лекции, обръщения, проповеди и други произведения от същия характер; драматични или драматично-музикални произведения; хореографски произведения и пантомими; музикални композиции с текст или без текст; кинематографични произведения, към които се приравняват произведенията, създадени по способ, аналогичен на кинематографичния; рисунки, произведения на живописта, архитектурата, скулптурата, графиката и литографията; фотографски произведения, към които се приравняват произведения, създадени по способ, аналогичен на фотографския; произведения на приложното изкуство; илюстрации, карти, планове, чертежи и пластични произведения, свързани с географията, топографията, архитектурата или науката.

2) Страните от [Съюза] си запазват правото да предвидят в своето законодателство, че произведенията или определени видове от тях, които не са фиксирани в материална форма, не се ползват от закрила“.

5 Съгласно член 9, параграф 1 от Бернската конвенция авторите на литературни и художествени произведения, закриляни от тази конвенция, имат изключителното право да разрешават възпроизвеждането на тези произведения по какъвто и да е начин или в каквато и да е форма.

6 Съгласно член 9 от Споразумението за свързаните с търговията аспекти на правата върху интелектуалната собственост, което представлява приложение 1 B към Споразумението за създаване на Световната търговска организация (СТО), подписано в Маракеш на 15 април 1994 г. и одобрено с Решение 94/800/ЕО на Съвета от 22 декември 1994 година относно сключването от името на Европейската общност, що се отнася до въпроси от нейната компетентност, на споразуменията, постигнати на Уругвайския кръг на многостранните преговори (1986—1994 г.) (ОВ L 336, 1994 г., стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 11, том 10, стр. 228):

„1. Страните членки следва да спазват разпоредбите на членове от 1 до 21 от Бернската конвенция (1971 г.) и приложението към нея. […]

2. Закрилата на авторското право обхваща изразени резултати на творческа дейност, а не идеи, процедури, методи на действие или математически концепции сами по себе си“.

7 Световната организация за интелектуална собственост (СОИС) е приела в Женева на 20 декември 1996 г. Договора на СОИС за авторското право, който влиза в сила на 6 март 2002 г. Този договор е одобрен от името на Европейската общност с Решение 2000/278/ЕО на Съвета от 16 март 2000 година (ОВ L 89, 2000 г., стр. 6; Специално издание на български език, 2007 г., глава 11, том 20, стр. 212, наричан по-нататък „Договорът на СОИС“). Съгласно член 1, параграф 4 от посочения договор:

„Договарящите се страни трябва да спазват членове от 1 до 21 и допълнението към Бернската конвенция“.

8 Член 2 от същия договор гласи:

„Авторско-правната закрила се разпростира върху обективно изразените форми, а не върху идеи, процеси, методи на функциониране или математически понятия като такива“.

Правото на Съюза

Директива 2001/29

9 Членове 1—4 от Директива 2001/29 съдържат следните разпоредби:

„Член 1

Приложно поле

1. Настоящата директива се отнася до правната закрила на авторското право и на сродните му права в рамките на вътрешния пазар, като се поставя особено ударение върху информационното общество.

2. С изключение на случаите, посочени в член 11, настоящата директива запазва и не засяга по никакъв начин съществуващите разпоредби [от правото на Съюза], отнасящи се до:

а) правната закрила на компютърните програми;

б) право на отдаване под наем, право на отдаване в заем и някои права, отнасящи се до авторското право в областта на интелектуалната собственост;

в) авторското право и сродните му права, приложими към излъчването на програми чрез спътник и препредаване чрез кабел;

г) срока на закрила на авторското право и някои сродни права;

д) правната закрила на бази данни.

Член 2

Право на възпроизвеждане

Държавите членки предвиждат изключителното право да разрешават или забраняват пряко или непряко, временно или постоянно възпроизвеждане по какъвто и да е начин и под каквато и да е форма, изцяло или частично:

а) за авторите — на техните произведения;

[…]

Член 3

Право на публично разгласяване на произведения и право на предоставяне на публично разположение на други закриляни обекти

1. Държавите членки предоставят на авторите изключително право да разрешават или забраняват публичното разгласяване на техни произведения по жичен или безжичен път, включително предоставяне на публично разположение на техни произведения по такъв начин, че всеки може да има достъп до тях от място и във време, самостоятелно избрани от него.

[…]

Член 4

Право на разпространение

1. Държавите членки предвиждат за авторите по отношение на оригинала на техните произведения или на техни копия изключителното право да разрешават или забраняват всякаква форма на публично разпространяване чрез продажба или по друг начин.

[…]“.

10 Член 5 от Директива 2001/29 предвижда редица изключения и ограничения на изключителните права на авторите върху техните произведения от членове 2—4 от тази директива.

Процедурен правилник на Съда

11 Член 94 от Процедурния правилник на Съда гласи:

„Освен отправените до Съда преюдициални въпроси преюдициалното запитване:

а) съдържа кратко изложение на предмета на спора и на релевантните факти, така както са установени от запитващата юрисдикция, или поне изложение на фактите, на които се основават въпросите;

б) възпроизвежда съдържанието на приложимите в случая национални разпоредби и ако е необходимо — релевантната национална съдебна практика;

в) излага причините, поради които запитващата юрисдикция има въпроси относно тълкуването или валидността на някои разпоредби на правото на Съюза, както и установената от нея връзка между тези разпоредби и националното законодателство, приложимо в главното производство“.

Нидерландското право

12 Член 1 от Auteurswet (Закон за авторското право) гласи:

„Авторското право е изключителното право на автора на произведение на литературата, изкуството или науката или на негов правоприемник да разгласи публично това произведение и да го възпроизвежда при спазване на законовите ограничения“.

13 Текстът на член 10, параграф 1 от Закона за авторското право гласи следното:

„Произведения на литературата, науката или изкуството по смисъла на този закон са:

1) книги, брошури, вестници, периодични издания и всякакви други писмени произведения;

2) драматични и музикално-драматични произведения;

3) лекции и речи;

4) произведения на танцовото изкуство и пантомимични произведения;

5) музикални композиции, със или без текст;

6) рисунки, картини, архитектурни скици, скулптури, литографии, гравюри и други сборници с произведения;

7) географски карти;

8) проекти, скици и триизмерни изображения, отнасящи се до инженерните науки, географията, топографията или други науки;

9) фотографски произведения;

10) филми и други аудио-визуални произведения;

11) произведения на приложното изкуство, както и промишлени дизайни;

12) компютърни програми и подготвителния материал;

както и в общи линии всяко произведение в областта на литературата, науката или изкуството без оглед на това по какъв начин или в каква форма е публикувано то“.

Спорът в главното производство и преюдициалните въпроси

14 Heksenkaas, или Heks'nkaas (наричано по-нататък „Heksenkaas“), е сирене за намазване със сметана и билки и е създадено през 2007 г. от нидерландски търговец на зеленчуци и пресни продукти. По силата на сключен през 2011 г. договор и срещу възнаграждение, зависещо по размер от оборота от продажбите, създателят на този продукт преотстъпва на Levola свързаните с него права върху интелектуалната собственост.

15 На 10 юли 2012 г. е предоставен патент за метода на производство на Heksenkaas.

16 От м. януари 2014 г. Smilde произвежда продукт с наименование Witte Wievenkaas за верига от супермаркети в Нидерландия.

17 Тъй като счита, че производството и продажбата на Witte Wievenkaas накърняват авторското му право върху „вкуса“ на Heksenkaas, Levola предявява иск срещу Smilde пред Rechtbank Gelderland (Районен съд Гелдерланд, Нидерландия).

18 След като посочва, че според него авторско право върху даден вкус се отнася до „цялостното усещане на вкусовите рецептори при консумацията на хранителен продукт, включително възприятието в устата от допира с него“ Levola иска от Rechtbank Gelderland (Районен съд, Гелдерланд) да постанови, от една страна, че вкусът на Heksenkaas е собствено интелектуално творение на автора на вкуса и че следователно се ползва с авторскоправна закрила като произведение по смисъла на член 1 от Закона за авторското право, а от друга страна, че вкусът на продукта, произвеждан от Smilde, представлява възпроизвеждане на това произведение. Levola също така иска този съд да задължи Smilde да преустанови за в бъдеще всяко нарушение на авторското му право, като по-специално да прекрати производството, покупката, продажбата или друга търговска дейност с продукта с наименование Witte Wievenkaas.

19 С решение от 10 юни 2015 г. Rechtbank Gelderland (Районен съд Гелдерланд) приема, че и без да е необходимо да отговаря на въпроса дали вкусът на Heksenkaas може да получи авторскоправна закрила, при всички положения претенциите на Levola трябва да бъдат отхвърлени, тъй като то не е посочило въз основа на кои елементи или коя комбинация от елементи на вкуса на продукта Heksenkaas следва да се приеме наличието на негов собствен, оригинален характер и индивидуални белези.

20 Levola обжалва това съдебно решение пред запитващата юрисдикция.

21 Според нея по същество поставеният централен въпрос по главното дело е дали вкусът на хранителен продукт може да се ползва с авторскоправна закрила. Тази юрисдикция добавя, че страните по главното дело застъпват диаметрално противоположни позиции по този въпрос.

22 Според Levola вкусът на хранителен продукт може да се окачествати като литературно, научно или художествено произведение, ползващо се с авторскоправна закрила. Levola се позовава по-специално на решение от 16 юни 2006 г. на Hoge Raad der Nederlanden (Върховния съд на Нидерландия), Lancôme (NL:HR:2006:AU8940), в което този съд принципно приема за възможно признаването на авторско право върху аромата на парфюм.

23 Обратно, според Smilde системата за закрила на авторското право се отнася само за визуални и звукови произведения и тя не включва закрила на вкусове. Освен това нетрайният характер на хранителните продукти и субективният характер на вкусовото възприятие изключвали класифицирането на вкуса на хранителен продукт като закриляно с авторско право произведение. Също така изключителните авторски права върху произведение, предмет на интелектуална собственост, и ограниченията, на които са подложени тези права, практически били неприложими към вкусовете.

24 Запитващата юрисдикция отбелязва, че Cour de cassation (Касационен съд, Франция) категорично отхвърля възможността за предоставяне на авторскоправна закрила на аромат, по-специално в свое решение от 10 декември 2013 г. (FR:CCASS:2013:CO01205). Поради това била различна практиката на върховните национални съдилища в Европейския съюз, що се отнася до въпрос, сходен с поставения в разглежданото главно дело — за авторскоправната закрила на аромат.

25 При тези условия Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden (Апелативен съд, Арнем-Льовардeн, Нидерландия) решава да спре производството по делото и да постави на Съда следните преюдициални въпроси:

„1) а) Допуска ли правото на Съюза авторскоправна закрила на вкус на хранителен продукт като собствено интелектуално творение на неговия автор? По-конкретно:
б) Допустима ли е авторскоправната закрила предвид обстоятелството, че макар понятието „литературни и художествени произведения“ по член 2, параграф 1 от Бернската конвенция, страни по която са всички държави — членки на Съюза, да включва безспорно „всеки продукт от литературната, научната и художествената област, независимо от начина и формата на изразяването му“, посочените в същата разпоредба примери се отнасят само до визуалните и/или звуковите произведения, които могат да бъдат възприемани визуално и/или звуково?
в) Допускат ли (евентуалната) нетрайност на даден хранителен продукт и/или субективният характер на вкусовото възприятие вкусът на този хранителен продукт да се счита за закриляно от авторското право произведение?
г) Допуска ли системата от изключителни права и ограничения в членове 2—5 от Директива [2001/29] авторскоправна закрила на вкуса на хранителен продукт?

2) При отрицателен отговор на въпрос 1, буква а):
а) Кои изисквания трябва да са изпълнени, за да може вкусът на даден хранителен продукт да бъде закрилян с авторско право?
б) Отнася ли се авторскоправната закрила на вкуса единствено за вкуса сам по себе си или (също) и за рецептата за съответния продукт?
в) Какви обстоятелства трябва да докаже страната, която в производството (за установяване на нарушение) твърди, че е създала закрилян с авторско право вкус на хранителен продукт? Достатъчно ли е тази страна да представи хранителния продукт в производството пред националния съд, за да може той сам да прецени чрез помирисване и вкусване дали вкусът на хранителния продукт отговаря на изискванията за авторскоправна закрила? Или пък ищецът трябва (също) да опише творческите решения във връзка със създаването на вкуса и/или на рецептата, които позволяват вкусът да се счита за собствено интелектуално творение на автора?
г) Как разглеждащият производство за установяване на нарушение национален съд следва да определи дали вкусът на хранителния продукт на ответника е толкова сходен с вкуса на хранителния продукт на ищеца, че нарушава авторското му право? […] [отбелязване относно постановяването на съдебното решение; подписи; отбелязване във връзка с удостоверяването]“.

По преюдициалните въпроси

По допустимостта

26 Smilde твърди, че настоящото преюдициално запитване е недопустимо, тъй като искът в главното производство следва при всички положения да бъде отхвърлен. В действителност Levola не уточнило кои са елементи на Heksenkaas, които му предоставят характер на собствено интелектуално творение на неговия автор.

27 В това отношение следва да се припомни, че само националният съд, който е сезиран със спора и трябва да поеме отговорността за последващото съдебно решаване, може да прецени, предвид особеностите на делото, както необходимостта от преюдициално заключение, за да може да постанови решението си, така и релевантността на въпросите, които поставя на Съда. Следователно, когато поставените въпроси се отнасят до тълкуването на правото на Съюза, Съдът по принцип е длъжен да се произнесе (решения от 10 март 2009 г., Hartlauer, C-169/07, EU:C:2009:141, т. 24 и от 1 юли 2010 г., Sbarigia, C-393/08, EU:C:2010:388, т. 19).

28 Всъщност съгласно постоянната съдебна практика въпросите, които са свързани с тълкуването на правото на Съюза и са поставени от националния съд в нормативната и фактическата рамка, която той определя съгласно своите правомощия и проверката на чиято точност не е задача на Съда, се ползват с презумпция за релевантност. Съдът може да откаже да се произнесе по отправеното от национална юрисдикция запитване само ако е съвсем очевидно, че исканото тълкуване на правото на Съюза няма никаква връзка с действителността или с предмета на спора в главното производство, когато проблемът е от хипотетично естество или още когато Съдът не разполага с необходимите данни от фактическа и правна страна, за да бъде полезен с отговора на поставените му въпроси (вж. решения от 24 юни 2008 г., Commune de Mesquer, C-188/07, EU:C:2008:359, т. 30 и цитираната съдебна практика и от 21 май 2015 г., Verder LabTec, C-657/13, EU:C:2015:331, т. 29).

29 С оглед на предоставената от запитващата юрисдикция информацията обаче не може да се приеме, че поставените въпроси нямат връзка с действителността или с предмета на спора по главното производство или че се отнасят до проблем от изцяло хипотетично естество. Не може да бъде направен друг извод единствено въз основа на обстоятелството, че първоинстанционният съд, чието решение се оспорва пред запитващата юрисдикция, приема, за разлика от последната юрисдикция, че може да се произнесе по спора, с който е сезиран, без предварително да се произнесе по преюдициалния въпрос дали вкусът на даден хранителен продукт може да се ползва с авторскоправна закрила.

30 Освен това следва да се отбележи, че в съответствие с член 94 от Процедурния правилник запитващата юрисдикция е предоставила на Съда данните от фактическа и правна страна, необходими за отговора на поставените въпроси.

31 При тези обстоятелства поставените преюдициални въпроси са допустими.

По първия въпрос

32 С първия въпрос запитващата юрисдикция иска по същество да установи дали Директива 2001/29 следва да се тълкува в смисъл, че не допуска, от една страна, вкусът на даден хранителен продукт да се ползва с авторскоправна закрила по тази директива и от друга страна, дадено национално законодателство да се тълкува в смисъл, че предоставя авторскоправна закрила на такъв вкус.

33 В това отношение членове 2—4 от Директива 2001/29 постановяват, че държавите членки предвиждат набор от изключителни права на авторите върху техните „произведения“, а в член 5 от тази директива са предвидени редица изключения и ограничения за тези права. Що се отнася до определянето на смисъла и обхвата на понятието „произведение“, посочената директива не съдържа изрично препращане към правото на държавите членки. Следователно с оглед както на изискванията за еднообразно прилагане на правото на Съюза, така и на принципа за равенство това понятие следва обикновено да се тълкува автономно и еднообразно в целия Съюз (вж. в този смисъл решения от 16 юли 2009 г., Infopaq International, C-5/08, EU:C:2009:465, т. 27 и 28 и от 3 септември 2014 г., Deckmyn и Vrijheidsfonds, C-201/13, EU:C:2014:2132, т. 14 и 15).

34 Поради това вкусът на даден хранителен продукт може да се ползва с авторскоправна закрила на основание на Директива 2001/29 единствено ако този вкус може да бъде квалифициран като „произведение“ по смисъла на тази директива (вж. по аналогия решение от 16 юли 2009 г. Infopaq International, C-5/08, EU:C:2009:465, т. 29 и цитираната съдебна практика).

35 В това отношение, за да може даден обект да бъде квалифициран като „произведение“ по смисъла на Директива 2001/29, е необходимо да са изпълнени две кумулативни условия.

36 От една страна, е необходимо съответният обект да бъде оригинален, в смисъл че той съставлява собствено интелектуално творение на неговия автор (решение от 4 октомври 2011 г., Football Association Premier League и др., C-403/08 и C-429/08, EU:C:2011:631, т. 97 и цитираната съдебна практика).

37 От друга страна, квалификацията като „произведение“ по смисъла на Директива 2001/29, е запазена за елементите, които изразяват такова интелектуално творение (вж. в този смисъл решения от 16 юли 2009 г., Infopaq International, C-5/08, EU:C:2009:465, т. 39 и от 4 октомври 2011 г., Football Association Premier League и др., C-403/08 и C-429/08, EU:C:2011:631, т. 159).

38 В това отношение следва да се припомни, че макар Съюзът да не е договаряща страна по Бернската конвенция, на основание на член 1, параграф 4 от Договора на СОИС за авторското право, по който той е страна и който Директива 2001/29 има за цел да приложи, Съюзът все пак е длъжен да се съобразява с членове 1—21 от Бернската конвенция (вж. в този смисъл решения от 9 февруари 2012 г., Luksan, C-277/10, EU:C:2012:65, т. 59 и цитираната съдебна практика и от 26 април 2012 г., DR и TV2 Danmark, C-510/10, EU:C:2012:244, т. 29).

39 Съгласно член 2, параграф 1 от Бернската конвенция обаче литературните и художествените произведения включват всеки продукт от литературната, научната и художествената област, независимо от начина и формата на изразяването му. В допълнение съгласно член 2 от Договора на СОИС за авторското право и съгласно член 9, параграф 2 от Споразумението за свързаните с търговията аспекти на правата върху интелектуалната собственост, посочено в точка 6 от настоящото съдебно решение, който също е част от правния ред на Съюза (вж. в този смисъл решение от 15 март 2012 г., SCF, C-135/10, EU:C:2012:140, т. 39 и 40), обект на авторскоправна закрила могат да бъдат изразите, а не идеите, процедурите, методите на действие или математическите концепции като такива (вж. в този смисъл решение от 2 май 2012 г., SAS Institute, C-406/10, EU:C:2012:259, т. 33).

40 Следователно понятието „произведение“ по смисъла на Директива 2001/29 предполага по необходимост да е налице израз на обекта на авторскоправната закрила, посредством който този обект да може достатъчно точно и обективно да бъде идентифициран, макар този израз да не е непременно постоянен.

41 Всъщност, от една страна, органите, на които е поверена закрилата на изключителните права, присъщи на авторското право, трябва да могат да разпознаят ясно и точно закриляните по този начин обекти. Същото се отнася и за физическите лица, по-специално за икономическите оператори, които трябва да определят ясно и точно закриляни обекти в полза на трети страни, и по-конкретно в полза на конкурентите. От друга страна, необходимостта да се отхвърли всеки елемент на субективност, който вреди на правната сигурност в процеса на идентифициране на закриляния обект, предполага, че този обект може да бъде точно и обективно изразен.

42 Не е налице обаче възможност вкусът на даден хранителен продукт да бъде точно и обективно идентифициран. В действителност, за разлика например от дадено произведение на литературата, на изобразителното изкуство, на кинематографията или на музиката, които представляват точен и обективен израз, идентифицирането на вкуса на хранителен продукт се основава главно на вкусовите усещания и възприятия, които са субективни и променливи, тъй като те зависят по-специално от фактори, свързани с лицето, вкусващо съответния продукт, каквито са например неговата възраст, хранителните му предпочитания и навиците му на потребление, както и от околната среда или от контекста, в който се вкусва този продукт.

43 Освен това с технически средства в настоящото състояние на развитието на науката не е възможно точно и обективно да се идентифицира вкусът на хранителен продукт, който го отличава от вкуса на други продукти от същото естество.

44 Поради това въз основа на всички изложени съображения следва да се заключи, че вкусът на даден хранителен продукт не може да се квалифицира като „произведение“ по смисъла на Директива 2001/29.

45 С оглед на припомненото в точка 33 от настоящото съдебно решение изискване за еднообразно тълкуване на понятието „произведение“ в Европейския съюз, следва също така да се заключи, че Директива 2001/29 не допуска национална правна уредба да бъде тълкувана в смисъл, че предоставя авторскоправна закрила на вкуса на даден хранителен продукт.

46 Поради това на първия въпрос трябва да се отговори, че Директива 2001/29 следва да се тълкува в смисъл, че не допуска, от една страна, вкусът на даден хранителен продукт да се ползва с авторскоправна закрила на основание на тази директива и от друга страна, дадено национално законодателство да се тълкува в смисъл, че предоставя авторскоправна закрила на такъв вкус.

По втория въпрос

47 Предвид отговора на първия въпрос не е необходимо да се отговаря на втория въпрос.

По съдебните разноски

48 С оглед на обстоятелството, че за страните по главното производство настоящото дело представлява отклонение от обичайния ход на производството пред запитващата юрисдикция, последната следва да се произнесе по съдебните разноски. Разходите, направени за представяне на становища пред Съда, различни от тези на посочените страни, не подлежат на възстановяване.

По изложените съображения Съдът (голям състав) реши:

Директива 2001/29/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 22 май 2001 година относно хармонизирането на някои аспекти на авторското право и сродните му права в информационното общество следва да се тълкува в смисъл, че не допуска, от една страна,

вкусът на даден хранителен продукт да се ползва с авторскоправна закрила на основание на тази директива и от друга страна, дадено национално законодателство да се тълкува в смисъл, че предоставя авторскоправна закрила на такъв вкус.

Подписи